

Arrest

nr. 239 910 van 21 augustus 2020
in de zaak RvV 245 013 / IV

In zake:

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift van [naam], die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat S. LOUAHRANI *loco* advocaat K. VERHAEGEN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 20 mei 2019 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 24 mei 2019 om internationale bescherming. Op 25 februari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 26 februari 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een 16-jarige sjiitische Afghaan van Hazara origine, geboren en getogen in het dorp Shuluktu, district Dana-e Ghori, provincie Baghlan. Uw ouders, twee zussen en een broer verblijven op een voor u onbekende plek. U heeft twee paternale neven in België: R. R. (...) en A. S. (...).

Volgens uw verklaringen verliet u in 2016 Afghanistan omwille van de in uw regio opkomende taliban en omdat uw vader voor de Afghaanse politie werkte. U reisde met uw (kern)gezin naar een voor u onbekende stad, waarna uw vader besloot om u uit Afghanistan weg te sturen. Via Iran en Turkije reisde u in augustus of september 2017 naar Griekenland, waar op 30 november 2017 uw vingerafdrücken werden geregistreerd te Mytilini, gelegen op het eiland Lesbos. U diende in Griekenland een verzoek om internationale bescherming en verkreeg er naar eigen zeggen de vluchtelingenstatus met een bijbehorende verblijfsvergunning dewelke volgens u geldig is tot 2021. U woonde zo'n negen maanden in een opvangcentrum op Lesbos, waarna u zo'n zes of zeven maanden in een appartement voor niet-begeleide minderjarigen verbleef, eveneens gelegen op Lesbos (hoofdstad Mytilini). Vervolgens reisde u in mei 2019 naar België, waar u op 20 mei 2019 aankwam. U diende op 24 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Griekenland vreest u dat u er geen toekomst zal kunnen opbouwen. U geeft aan dat u er niet naar school kon gaan, de taal niet kon leren, niet kon rekenen op sociale bijstand, nauwelijks toegang had tot medische zorg en dat er geen werk is. Voorts merkt u op dat er in het opvangcentrum en in Mytilini gevechten plaatsvonden tussen verschillende bevolkingsgroepen en dat er criminele bendes actief waren. Nog stelt u dat u bij een politionele aanhouding door de politie werd geslagen in uw gezicht.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u minderjarig bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, namelijk de Eurodac Search Result, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u bevestigd (CGVS, p. 4).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat

de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevoeg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te

weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van algemeen en talenonderwijs, sociale bijstand en werkgelegenheid (CGVS, pp. 5-11) voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van **zwaarwegendheid** en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe géén stappen hebt gezet (CGVS, p. 8, p. 11), terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw profiel als niet-begeleide minderjarige, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoont dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in **leefomstandigheden** die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

U verklaart dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van een incident met de Griekse politie waarbij u één keer in het gezicht werd geslagen (CGVS, p. 10). Zo blijkt uit uw verklaringen dat u op pad was wanneer u door de Griekse politie werd staande gehouden en vervolgens aangehouden. Wanneer u er meermaals op aandrang te weten te komen waarom u werd aangehouden, geeft u aan dat u daarop werd geslagen door de politie. Daarna werd u meegenomen naar het politiebureau, waar u na een grondige identiteitscontrole weer werd vrijgelaten (CGVS, pp. 10, 11). Deze situatie is onvoldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties (CGVS, p. 10-11), hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Wat betreft de door uw advocaat na het persoonlijk onderhoud neergelegde verwijzingen naar rapporten, waar deze betrekking hebben op de algemene situatie van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, moet worden opgemerkt dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, maar op zich niet volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Integendeel, het is duidelijk dat uw individuele situatie en persoonlijke ervaringen als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van uw verzoek, waar het aan u toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat u zich kunt beroepen op de bescherming die u reeds verleend werd, te weerleggen. Uit wat voorafgaat, blijkt echter dat u, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het

geheel van de elementen die voorliggen, niet aantoonbaar dat de internationale bescherming die u reeds geniet in Griekenland niet effectief zou zijn.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Het door u neergelegde document kan bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara geeft enkel een indicatie van uw identiteit en nationaliteit. Deze staan evenwel niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de *Vreemdelingenwet*.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/1, § 4, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: *Vreemdelingenwet*), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 1, 4 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 3, 6, 19, 20, 22, 26, 27, 28, 37 en 39 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag), van artikel 11 van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten, van artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het **Commissariaat-generaal** voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker voert, onder verwijzing naar artikel 57/6, § 3, van de *Vreemdelingenwet* en de parlementaire voorbereiding bij dit artikel, aan dat de **commissaris-generaal** over de mogelijkheid beschikt om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien de betrokkene reeds bescherming geniet in een andere lidstaat, en daar geenszins toe verplicht is. Er gaapt volgens hem een discretionaire marge die dient ingevuld te worden met respect voor de fundamentele rechten en vrijheden van de mens, en, gelet op zijn minderjarigheid, met respect voor de fundamentele rechten van het kind. Verzoeker wijst erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) zich reeds heeft uitgesproken over de absolute ondergrens van deze discretionaire marge, de negatieve verplichting vervat in artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM om niemand te onderwerpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

In een eerste onderdeel citeert verzoeker artikel 3 van het EVRM en rechtspraak van het Hof van Justitie over deze ondergrens, waarbij hij stelt dat omstandigheden zoals gebrek aan voedsel en een woonruimte genoemd worden als elementen om in acht te nemen of er al dan niet sprake is van een tekortkoming onder artikel 3 van het EVRM, maar dat het Hof van Justitie zich nog niet heeft

uitgesproken over hoe, en in welke mate, een lidstaat het hoger belang van het kind dient te laten meespelen bij het onontvankelijk verklaren van een verzoek omwille van het genieten van internationale beschermingsstatus in een andere lidstaat. Hij citeert vervolgens uit een arrest van de Nederlandse Raad van State en stelt dat deze in haar oordeel over de materiële deprivatie van verzoekers, waaronder een minderjarige, hun bijzondere kwetsbaarheid en hun hoger belang als kind in acht neemt. Vervolgens citeert hij uit de arresten "M.S.S. tegen België en Griekenland" en "Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk" van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) waarin dit Hof onderzoekt of socio-economische omstandigheden een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen uitmaken. Verzoeker vervolgt zijn uiteenzetting met het arrest "V.M. e.a. t. België" van het EHRM over de thuisloosheid die volgde op de weigering van opvang en de arresten "Rahimi t. Griekenland" en "Khan t. Frankrijk" over hoe de minimumgrens van artikel 3 van het EVRM dient geïnterpreteerd te worden daar waar het gaat om niet-begeleide minderjarigen die onvoldoende zorg en opvang krijgen.

Daarna laat verzoeker het volgende gelden over de recente rechtspraak van het Hof van Justitie: *"Het Hof van Justitie heeft erg recent, op 12 november 2019, in zaak C-233/18, het schorsen van opvang voor een niet-begeleide minderjarige gekwalificeerd in het kader van artikel 1, 4 en 24 van het Handvest van Grondrechten van de Unie. De minderjarige in kwestie werd voor 14 dagen uitgesloten van opvang, en wist op voorhand hoelang de uitsluiting zou duren. Hij sliep een deel van die 14 dagen in een park in Brussel. Dit is relevant omdat het EHRM voor wat betreft materiële deprivatie in kader van artikel 3 EVRM mee in rekening brengt dat de betrokkene geen perspectief op verbetering had terwijl dit voor deze minderjarige wel degelijk aanwezig was. Erg relevant hierbij zijn de garanties die de overheid moet bieden op opvang, gewoon een lijst meegeven met alternatieve opvangmogelijkheden is niet voldoende om de menselijke waardigheid van de minderjarige te garanderen. Opvang dient met oog op een degelijke levensstandaard ononderbroken aangeboden te worden, en er dient specifieke rekening gehouden te worden met de kwetsbaarheid van minderjarigen en hun hoger belang als kind:*

"(...)"
In het Jawo-arrest, C-163/17, van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie de vraag behandeld of de overdracht aan een andere lidstaat kan plaatsvinden onder de toepassing van de criteria van de Dublin III Verordening in het licht van een risico op een schending van artikel 4 van het Handvest. Anders dan in voorliggend geval gaat het om een meerderjarige en om de toepassing van criteria in plaats van het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid.

"(...)"
*In het arrest C-648/11 van 6 juni 2013 heeft het Hof van Justitie in functie van het hoger belang van het kind (specifiek ging het om de snelheid waarmee toegang tot de procedure diende verzekerd te zijn) bepaald dat men van de expliciete criteria in de Dublin II Verordening diende af te wijken om het hoger belang van het kind te vrijwaren. Er ligt dus een specifieke interpretatieve rol weggelegd voor het hoger belang van het kind in het licht van het **vertrouwensbeginsel**."*

Verzoeker merkt op dat hij meer dan 10 maanden geleden zijn verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend en dat de Belgische Staat niet met de vereiste spoed gehandeld heeft en herinnert aan artikel 1 van het Handvest, dat voorziet in het recht op menselijke waardigheid, dat deel uitmaakt van het Unierecht.

Verzoeker vervolgt:

*"Het Comité van Ministers van de Raad van Europa (aanbeveling N°. R (2000) 3 van het Comité van Ministers aan de lidstaten omtrent het recht op voldoening van basis materiële behoeftes van personen in extreme behoefte (aangenomen op 19 januari 2000) raadt de lidstaten aan een afdwingbaar nationaal recht te garanderen voor nationale onderdanen en vreemdelingen op opvang voor personen in extreme behoefte. In het geval van kinderen zonder verblijfsrecht heeft dit Comité ook verduidelijkt dat de absolute **minimumverplichting** ten opzichte van die kinderen een recht op opvang inhoudt.*

In resolutie 1509 (2006) van de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa voorziet dat eenieder in irregulier verblijf in het kader van menselijke waardigheid een recht op opvang heeft, en dat er specifieke zorg en aandacht dient besteed te worden aan alleenstaande vrouwen en kinderen.

Artikel 11 van het ECOSOC verdrag voorziet in het recht van eenieder op opvang. Het ECOSOC Comité heeft in General Comment n°4: Het recht op geschikt onderdak, 13/12/1991, §§6-7, geoordeeld dat het recht op menselijke waardigheid van eenieder een recht op opvang garandeert.

Bij beslissing van 1 juli 2014 heeft het Europees Comité voor Sociale Rechten benadrukt dat het recht op opvang nauw samenhangt met het recht op leven en cruciaal is voor eenieders recht op menselijke waardigheid (§137).

Volgens Hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn zijn de kenmerken van de Internationale Bescherming de volgende: bescherming tegen refoulement; informatie; instandhouding van het gezin verblijfstitels; reisdocumenten; toegang tot werk; toegang tot onderwijs; sociale voorzieningen; gezondheidszorg; toegang tot huisvesting; vrij verkeer binnen de lidstaat; en toegang tot integratievoorzieningen.

Er is ook artikel 31 van de Kwalificatierichtlijn dat specifiek voorziet voor niet-begeleide minderjarigen de lidstaten ervoor zorgen dat de voor elke niet-begeleide minderjarige aangewezen voogd of vertegenwoordiger in verband met de toepassing van deze richtlijn naar behoren in de behoeften van de minderjarige voorziet en dat de bevoegde instanties zulks regelmatig evalueren. De lidstaten moeten ervoor zorgen dat niet-begeleide minderjarigen worden geplaatst: bij volwassen familieleden; of in een pleeggezin; of in speciale centra voor minderjarigen; of in andere voor minderjarigen geschikte tehuizen. Indien een niet-begeleide minderjarige internationale bescherming wordt verleend en er nog niet begonnen is met het opsporen van zijn gezinsleden, beginnen de lidstaten hen zo snel mogelijk na de verlening van de internationale bescherming op te sporen, waarbij zij het belang van de minderjarige vooropstellen. Indien al een begin is gemaakt met de opsporing, gaan de lidstaten waar nodig door met het opsporingsproces. In gevallen waarin gevaar bestaat voor het leven of de lichamelijke integriteit van de minderjarige of zijn naaste familieleden, met name indien zij in het land van herkomst zijn achtergebleven, moet bij het verzamelen, verwerken en verspreiden van gegevens over deze personen de vertrouwelijkheid worden gewaarborgd."

Verzoeker betoogt dat voor hem, behalve een verblijfstitel en reisdocumenten, werkelijk niets van dit alles gegarandeerd beschikbaar is zodat er niet gesteld kan worden dat zijn bescherming effectief is.

In een tweede onderdeel wijst verzoeker erop dat er voldoende belang dient te worden gehecht aan het hoger belang van het kind om de discretionaire marge uit te oefenen die het **Commissariaat-generaal** voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) heeft. Verzoeker voert een theoretisch betoog over het hoger belang van het kind, waarbij hij wijst op rechtspraak van de Raad voor **Vreemdelingenbetwistingen** (hierna: de Raad), op de overwegingen 33 en 60 van de richtlijn 2013/32/EU, op artikel 25.6 van deze richtlijn, op artikel 14, § 4, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, op artikel 57/1, § 4, van de **Vreemdelingenwet**, op artikel 24.2 van het Handvest, op rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, op rechtsleer hierover en op Algemene Commentaar van het **VN-Kinderrechtencomité**.

In een derde onderdeel betoogt verzoeker dat er nu objectieve informatie dient te worden weergegeven over de omstandigheden waarin hij in Griekenland geleefd heeft en de omstandigheden die hem te wachten staan bij terugkeer, specifiek met oog voor zijn minderjarigheid. Verzoeker vermeldt hierbij dat er nog geen bladzijde aan objectieve informatie over Griekenland terug te vinden is in het administratief dossier, terwijl de plicht om het hoger belang van het kind en alle relevante individuele kenmerken in beeld te brengen eenduidig bij de asielinstantie ligt. Verzoeker begrijpt, gelet op zijn jonge leeftijd en extreme kwetsbaarheid, niet dat er geen enkel onderzoek werd gevoerd aan de hand van gekende objectieve informatie en dat er louter werd uitgegaan van zijn eigen verklaringen.

Verzoeker wijst erop dat de integratie en sociale rechten van begunstigden van internationale bescherming geen prioriteit zijn voor de Griekse overheid omwille van de crisis in het Griekse opvangsysteem en de gebrekkige toegang tot de asielprocedure en citeert hierbij uit allerlei algemene rapporten.

Verder is er volgens verzoeker een flagrant gebrek aan informatie over de rechten en verplichtingen als erkend vluchteling. Hij citeert hierbij uit een nota van RSA en Stiftung Pro Asyl.

Verzoeker citeert vervolgens uit informatie van AIDA en RSA/Pro Asyl en het CCPR inzake huisvesting in Griekenland en stelt dat daaruit volgt dat personen die een internationale **beschermingsstatus** hebben verkregen in Griekenland in *quasi* alle gevallen op straat belanden, nu door de Griekse overheid geen financiële steun of huisvesting voorzien wordt, en dat de daklozencentra, waar ook begunstigden van internationale bescherming terecht kunnen, overvol zijn, waardoor men veelal op straat belandt of in kraakpanden. Verzoeker meent bij terugkeer dan ook geen beroep te kunnen doen op enige steun van de overheid om in zijn basisbehoeften te voorzien.

Verzoeker citeert verder uit informatie van AIDA, RSA en de Raad van Europa met betrekking tot de toegang tot gezondheidszorg in Griekenland. Uit deze informatie blijkt volgens hem dat de Griekse financiële crisis een enorme impact heeft op de beschikbaarheid van de gezondheidszorg, nu vele artsen zelf naar het buitenland vertrekken.

Voorts stelt verzoeker dat financiële hulp van de staat in principe is voorbehouden voor Griekse onderdanen of EU-burgers en dat de uitkeringen die wel kunnen worden toegekend zeer beperkt en aan erg veel administratieve formaliteiten onderhevig zijn. Personen zoals verzoeker, die geen huisvesting hebben, komen er niet voor in aanmerking.

Verzoeker verwijst bovendien nog naar landeninformatie van de Raad van Europa en AIDA waaruit volgens hem blijkt dat er in Griekenland sprake is van ernstige discriminatie, racisme, (politie)geweld en arbitraire detentie van personen die internationale bescherming genieten.

Verzoeker concludeert dat de door hem aangehaalde informatie zeer duidelijk weergeeft hoe erbarmelijk de levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland zijn. Het land verkeert al enkele jaren in een crisis. Samen met de massale instroom van asielzoekers schiet het land ernstig tekort op het vlak van integratie-inspanningen, huisvesting, onderwijs, taallessen, informatievoorzieningen en gezondheidszorg. Bovendien is er ook sprake van discriminatie en racisme tegenover vluchtelingen. Hij citeert tevens nog uit en verwijst naar rechtspraak van de Magdeburg rechtbank in Duitsland, de Nederlandse Raad van State en de Raad.

Ook citeert verzoeker uit een rapport van Nansen dat hij bij zijn verzoekschrift voegt, waaruit blijkt dat er "geen bestaan geboden (kan) worden dat conformeert aan wat de menselijke waardigheid vereist omdat vluchtelingen geen effectieve en voldoende toegang hebben tot opvang, eten, de arbeidsmarkt en gezondheidszorg", en dat er ook geen effectieve toegang is tot onderwijs, toch zeker niet wat secundair onderwijs betreft, zodat kinderen boven de 15 jaar uit de boot vallen. Ook het gebrek aan kennis van de Griekse taal, lesinhoud, concentratieproblemen, afstand tot de school en racisme zijn volgens dit rapport barrières die toegang tot het onderwijs ernstig bemoeilijken. Voorts biedt de overheid geen enkele opvang of bijstand aan begunstigden van internationale bescherming na terugkeer uit een andere lidstaat en zijn er geen alternatieven voor de opvang en bijstand die de overheid weigert, met als gevolg dat terugkeerders met een statuut zonder privésteun dakloos op straat eindigen. Wat minderjarigen betreft, schiet de Griekse overheid volgens dit rapport schromelijk tekort. Het voogdijsysteem werkt slecht en de identificatie en opvangprocedures zijn bijzonder slecht qua kwaliteit. Er is een manifest gebrek aan opvang en geschikte begeleiding. Niet-begeleide minderjarigen eindigen dus veelal dakloos op straat of in kraakpanden en lopen ernstige risico's op geweld, economische en seksuele uitbuiting en geweld, inclusief seksueel misbruik.

Vervolgens stelt verzoeker dat niet enkel het Comité voor Europese Sociale Rechten, maar ook het VN-mensenrechtencomité de situaties veroordeelt waarin minderjarigen in Griekenland gedwongen worden.

Verzoeker vervolgt:

"Uit het reeds vermelde AIDA rapport blijkt dat de situatie op de eilanden, zoals Lesbos waar verzoeker verbleven heeft, extreem alarmerend is en de opvangomstandigheden er de grens van onmenselijke of vernederende behandeling kunnen bereiken. Er is een extreme overbevolking, en mensen kunnen en mogen niet van de eilanden omwille van de zgn geografische restrictie ten gevolge van de Turkije deal. Er is geen elektriciteit, geen lopend water, de tentjes zijn dun en bieden onvoldoende bescherming tegen de koude en het weer.

Het zit er vol ratten, slangen en ongedierte. Mensen die er in goede gezondheid toekomen worstelen binnen de kortste keren met hun gezondheid. Kwetsbare asielzoekers zoals kinderen trekken aan het kortste eind. Zowel voor verzorging als voor voedselbedeling zijn er lange wachttijden. Er is een hoog risico op geweld en seksueel geweld:

"(...)"

Hij wijst er tevens op dat er geen procedure voorhanden is die het hoger belang van het kind inschat en dat detentie van niet-begeleide minderjarigen door het gebrek aan opvang systematisch gebeurt, op de eilanden zelfs in onaanvaardbare omstandigheden. Aan de hand van een artikel uit The Guardian meent verzoeker te kunnen stellen dat de situatie op Moria meestal wordt samengevat als de hel op aarde. Momenteel zitten er meer dan 10.000 personen te veel op het eiland, en kinderen gaan er kapot.

- Verzoeker verwijst ook naar het rapport van Asylas dat hij bij zijn verzoekschrift voegt en waarin nog eens de mensonwaardige en perspectiefloze situatie in Griekenland voor vluchtelingen wordt toegelicht.

In een vierde onderdeel verwijst verzoeker de commissaris-generaal voorbij te gaan aan zijn extreme kwetsbaarheid als minderjarige en aan het feit dat de levensomstandigheden in Moria, waar hij een jaar lang in mensonwaardige omstandigheden werd vastgehouden, voor kinderen onleefbaar zijn en fysiek en psychisch bedreigend zijn, hoewel deze informatie werkelijk **alomtegenwoordig** is. Hij merkt ook op dat de Raad in het verleden in een gelijkaardig geval ook oordeelde dat een terugkeer naar Griekenland een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakte voor een begunstigde van internationale bescherming en verwijst hierbij naar het arrest nr. 211 220 van 18 oktober 2018 en het arrest nr. 207 567 en 8 augustus 2018.

Verzoeker vervolgt:

"Verzoekers jarenlange verblijf in Moria, tegen zijn wil, maakt een schending uit van artikel 3 EVRM en verzoeker zijn recht als kind op leven, overleven en ontwikkeling, persoonlijke vrijheid, onderwijs, het recht op passende bescherming en bijstand, op adequaat onderdak, voedsel, zijn hoger belang als kind en zijn menselijke waardigheid.

Op de overheid rust de positieve verplichting om gepaste zorg te bieden aan minderjarigen, onder artikel 3 EVRM. Net zoals in het arrest Khan was verzoeker erg jong, hij is het nog steeds, en heeft hij zo goed als geen hulp gekregen van de overheid. Hij zal het ook niet krijgen, hoogstens van niet-staatelijke organisaties. Net als in het arrest Khan leefde verzoeker in een onaanvaardbare fundamenteel bedreigende situatie, had hij te weinig voedsel, overleefde hij in slechte hygiënische en sanitaire omstandigheden, en liep hij een risico om slachtoffer te worden van fysiek geweld en seksueel misbruik. Net als in het arrest Khan was het aan de overheid om initiatief te nemen en te voorzien in gepaste, opvang en zorg voor minderjarige vreemdelingen.

Het feit dat verzoeker zo vaak arbitrair werd aangehouden door politieagenten is op zich vernederend, dat hij bang moest zijn voor de politie, vertegenwoordigers van de Staat die hem horen te beschermen, valt niet uit te leggen. Maar het feit dat hij ook op zijn gezicht geslagen werd door politieagenten maakt eenduidig een artikel 3 EVRM schending uit. Het Hof heeft zich hier al over uitgesproken.

In het arrest Grote Kamer arrest Bouyid t. België, van 28 september 2015, nr. 23380/09, heeft het EHRM eraan herinnerd dat mensen die worden vastgehouden door de politie zich in een erg kwetsbare situatie bevinden, en dat artikel 3 EVRM aan agenten de plicht oplegt om het fysieke welzijn van mensen te beschermen in zo'n situatie, en neemt het Hof akte van de gevoelens van angst en hulpeloosheid die hiermee gepaard kunnen gaan om na te gaan of de drempel van een artikel 3 EVRM behandeling werd behaald.

Het Hof oordeelt dat een slag in het gezicht door een politieagent die je aangehouden heeft, door diens rol en door de situatie, een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM, en dit zeker waar het een minderjarige betreft:

"(...)" (eigen onderlijning).

Het feit dat verzoeker reeds aan een langdurige schending van artikel 3 EVRM onderworpen werd, zowel als kind op Lesbos als als kind dat aan politiegeweld werd blootgesteld, waarbij zijn rechten als kind en als mens niet gerespecteerd werden brengt een omkering van de bewijslast met zich mee. Het EHRM heeft zich reeds uitgesproken over een omkering van de bewijslast bij een reeds ondergane artikel 3 EVRM schending (R.C. t. Zweden van 9 maart 2010, § 53; Mo. M. t. Frankrijk van 18 april 2013, §30; I. t. Zweden van 5 september 2013, §63; R.J. t. Frankrijk van 19 september 2013, §§41-42).

Het is aan verwerende partij om elke twijfel uit te bannen. Gezien verzoeker een niet-begeleide minderjarige is geldt dit des te meer. Het is immers aan verwerende partij om onderzoek te doen naar diens hoger belang als kind en daarbij verzoekers identiteit, nationaliteit, opvoeding, culturele, etnische en talige achtergrond, specifieke kwetsbaarheden en beschermingsnoden duidelijk in kaart te brengen. Bij het bepalen van verzoekers specifieke behoeftes moet er een inschatting gemaakt worden van kwetsbaarheden, met inbegrip van gezondheid, fysieke en psychosociale aspecten en andere beschermingsnoden, waaronder die veroorzaakt door geweld, mensensmokkel en trauma, en van alle beschikbare informatie die kan helpen oordelen over de nood aan internationale bescherming. Onder artikel 39 VRK is verwerende partij verplicht om verzoeker die misbruik, verwaarlozing, uitbuiting, wrede, onmenselijke en vernederende behandelingen, en gewapende conflicten ondergaan heeft de nodige psychosociale bijstand te bieden, en daar is uiteraard een correcte kwalificatie van kwetsbaarheid en beschermingsnoden voor nodig. Artikel 22.1 van het VRK voorziet erin dat "passende bescherming en humanitaire bijstand" geboden wordt, waarvoor eveneens de specifieke kwetsbaarheden van verzoeker als NBMV in kaart moet gebracht worden.

Ondanks de laconieke weigering van verwerende partij om haar discretionaire marge conform internationale verplichtingen, grondrechten en kinderrechten uit te oefenen, en ondanks het feit dat alles

erop wijst dat verwerende partij geen enkele objectieve bron heeft geraadpleegd omtrent wat verzoeker heeft meegemaakt als behandeling, welke impact dit gemaakt heeft en hoe dit gekwalificeerd moet worden, liggen verzoekers specifieke kwetsbaarheden nogal voor de hand.

Hij is een kind opgegroeid en weggevlucht uit een krankzinnige oorlogssituatie die geldt als een van de grootste humanitaire catastrofes van de 21e eeuw. Hij is daarna terecht gekomen in een van de andere grootste humanitaire catastrofes van de 21e eeuw, Lesbos, Moria. Hij heeft daar meer dan een jaar doorgebracht. Hij had geen toegang tot onderwijs, adequate opvang, bescherming tegen geweld, en werd er zelfs aan politiegeweld blootgesteld. Er is nooit enig onderzoek gevoerd naar verzoekers hoger belang als kind, noch werd dit ooit in kaart gebracht.

Er werden en worden geen garanties gevraagd voor opvang aan de Griekse Staat, en ook geen garanties dat verzoeker toegang zal krijgen tot onderwijs en een waardige levensstandaard.

Uit de geciteerde en aangebrachte rapporten blijkt eenduidig dat verzoeker geen toegang zal krijgen tot deze diensten. Verwerende partij heeft niet enkel geen garanties gevraagd, verwerende partij heeft ook geen enkel onderzoek gedaan, en heeft op geen enkele wijze de risico's in kaart gebracht na terugkeer.

De inschatting van het hoger belang van het kind moet ook de veiligheid van dit kind in rekening brengen, wat wil zeggen de bescherming tegen alle vormen van fysiek of psychisch geweld, verwondingen of misbruik, groepsdruk, pestgedrag, vernederende behandelingen, etc, en bescherming tegen seksuele, economische en andere uitbuiting, druggebruik, werk, gewapend conflict, etc. Er moet daarbij ook een inschatting gemaakt worden van toekomstige risico's en schade¹⁷. De **beslissingsmakers** dienen daarbij unieke gradaties van kwetsbaarheid te erkennen. Pas hierna, pas eens het hoger belang van het kind in kaart gebracht werd kan het balanceren en afwegen met andere belangen beginnen¹⁸. Het VN Kinderrechtencomité heeft reeds duidelijk gesteld dat in dergelijke dossiers asiendiensten dienen te verzekeren dat het kind na terugkeer veilig zal zijn en voorzien zal zijn van de juiste zorg en genot van rechten.

Uit de hierboven geciteerde rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie, en uit het VRK en de beslissingen van het VN Kinderrechtencomité blijkt dat het eisen van garanties van de Griekse Staat het absolute minimum is.

Maar bovenal blijkt uit de rapporten hierboven vermeld dat garanties onvoldoende zijn en fundamenteel onbetrouwbaar gelet op het massale tekortschieten van de Griekse overheid in haar verplichtingen ten opzichte van minderjarige asielzoekers en vluchtelingen."

Ten slotte werpt verzoeker nog het volgende op:

"Indien het voor Uw Raad onduidelijk zou zijn in welke mate verwerende partij ertoe verplicht is om bij het niet-ontvankelijk verklaren van een verzoek tot internationale bescherming wegens het hebben van een **beschermingsstatus** in een andere lidstaat conform artikel 24.2 van het Handvest en het **Kinderrechtenverdrag** het hoger belang van het kind in kaart te brengen en nauwgezet na te gaan aan welke behandelingen het kind reeds onderworpen werd, en te handelen op een dergelijke wijze dat er concrete waarborgen zijn dat de fundamentele rechten van het kind verzekerd zijn stelt verzoekende partij voor hier een prejudiciële vraag over te stellen aan het Hof van Justitie.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt reeds dat materiële deprivatie voldoende kan zijn om in functie van de ondergrens die artikel 4 van het Handvest inhoudt te oordelen dat de aanvraag ontvankelijk moet verklaard worden, de vraag rest in welke mate het hoger belang van het kind zoals voorzien door artikel 24 van het Handvest en in welke mate de rechten vervat in het **Kinderrechtenverdrag** een rol moeten spelen bij het uitoefenen van de bevoegdheid van de asiendienst in een dergelijke kwestie.

Verzoeker is overigens van mening dat de ondergrens van artikel 4 van het Handvest gehaald wordt, gelet op de jaarlange ontbering die hij reeds ondergaan heeft in Moria, het politiegeweld dat hij ondergaan heeft, zijn erg jonge leeftijd, het feit dat hij voor onafzienbare tijd bij terugkeer in Griekenland geen toegang hebben zou tot onderdak, onderwijs, voldoende voedsel, een waardige levensstandaard, zonder enig perspectief op verbetering."

Verzoeker besluit dat zijn verzoek tot internationale bescherming ontvankelijk verklaard moet worden.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het "Report of the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, Dunja Mijatovic, following her visit to Greece from 25 to 29 June 2018" van de Raad van Europa van 6 november 2018 (stuk 2);
- de "Legal note on the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece" van RSA/Pro Asyl van 23 juni 2017 (stuk 3);

- het artikel "*Impact of the refugee crisis on the Greek healthcare system: A long road to Ithaca*" van O. Kotsiou van 15 augustus 2018 (stuk 4);
- het "*Country report: Greece – 2017 update*" van AIDA van maart 2019 (stuk 5);
- de "*Legal note on the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece - Update*" van RSA/Pro Asyl van 30 augustus 2018 (stuk 6);
- het rapport "*Situation des bénéficiaires de protection internationale en Grèce*" van Nansen (stuk 7);
- het rapport "*Greece: Lone Migrant Children Left Unprotected*" van Human Rights Watch (stuk 8);
- het persartikel "*In Lesbos's Moria camp, I see what happens when a child loses all hope*" van Jules Montague, in The Guardian van 6 oktober 2019 (stuk 9);
- het rapport "*Grèce: Situation des réfugiés*" van Asylas van december 2019 (stuk 10).

2.2.2. Bij een aanvullende nota van 3 augustus 2020 voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de **Vreemdelingenwet** de volgende nieuwe stavingstukken:

- het "*Country Report: Greece*" van AIDA van juni 2020 (stuk 1);
- de briefing "*Tackling the coronavirus outbreak: Impact on asylum-seekers in the EU*" van het Europees Parlement van april 2020 (stuk 2);
- krantenartikelen over de impact van het coronavirus in Griekenland (stuk 3);
- het persartikel "*How can I find a home? Promise of Athens turns to despair for refugees*" uit The Guardian van 23 juli 2020 (stuk 4);
- het persartikel "*Greece Extends Lockdown on More than 120,000 Migrants, Refugees*" uit VOA News van juni 2020 (stuk 5);
- het artikel "*Greek government must end lockdown for locked up people on Greek islands*" van Medecins sans frontières van juli 2020 (stuk 6).

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker de aanvullende nota waarvan sprake in het voormelde punt 2.2.2. nogmaals neer, met dien verstande dat deze een correctie van zijn adres bevat.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad, die beschikt over een **hervormingsbevoegdheid**, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en aangeeft waarom het verzoek van verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de **Vreemdelingenwet**, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat op zich niet toe om vast te stellen dat deze voorwaarde niet werd gerespecteerd.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de **Vreemdelingenwet**, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de **Vreemdelingenwet**. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende niet-ontvankelijk is omdat (i) uit de elementen die voorhanden zijn blijkt dat hij reeds internationale bescherming geniet in Griekenland en omdat (ii) hij het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden niet weerlegt. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft

kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling van de ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"(...)

De **Commissaris-generaal** voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(...)"

In de parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt nog het volgende gesteld:

"Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de **niet-ontvankelijkheid** van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de **Commissaris-generaal**, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming "niet-inoverwegingname" te vervangen door "**niet-ontvankelijkheid**" van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming." (Parl. St. Kamer, 2016-17, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Griekenland. In de bestreden beslissing wordt immers terecht als volgt geoordeeld:

"Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in **overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980**.

Uit de elementen die voorhanden zijn, namelijk de Eurodac Search Result, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u bevestigd (CGVS, p. 4)."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Uit het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het **gemeenschappelijk** Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in

overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 84-85 e.v.).

Verzoeker kan dit vermoeden slechts weerleggen wanneer hij aantoont dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, met name wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregerende materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 88-90 e.v.).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat zijn levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken.

Door erop te wijzen dat de commissaris-generaal ter zake over een mogelijkheid beschikt om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren en hiertoe niet verplicht is, doet verzoeker geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Daaruit blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid waarover hij beschikt en kan geenszins worden afgeleid dat hij zich ertoe verplicht heeft gevoeld om onderhavig verzoek niet-ontvankelijk te verklaren.

Verzoeker voert een theoretisch betoog over het hoger belang van het kind, aan de hand van rechtspraak van de Nederlandse Raad van State, het EHRM en het Hof van Justitie, en allerhande regelgeving en rechtsleer, doch laat na *in concreto* te duiden waaruit zijn "*hoger belang*" als niet-begeleide minderjarige vreemdeling bestaat en in welke mate daarmee *in casu* geen rekening werd gehouden. Te dezen blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat verzoeker steunmaatregelen werden verleend in het kader van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming:

"zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoeker geheel ongemoeid gelaten.

Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift *grosso modo* de opmerkingen over de algemene situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland die zijn advocaat op 21 januari 2020 na het persoonlijk onderhoud op het CGVS van 17 januari 2020 aan het CGVS overmaakte en voegt bij zijn verzoekschrift informatie over de algemene situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. De Raad stelt vast dat in het schrijven van verzoekers advocaat reeds werd gerefereerd aan een deel van de bij het verzoekschrift gevoegde informatie (stukkenbundel verzoeker, stukken 2, 3, 5, 6, 7 en 9) en dat de commissaris-generaal hierover in de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze oordeelde:

"Wat betreft de door uw advocaat na het persoonlijk onderhoud neergelegde verwijzingen naar rapporten, waar deze betrekking hebben op de algemene situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, moet worden opgemerkt dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, maar op zich niet volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Integendeel, het is duidelijk dat uw individuele situatie en persoonlijke ervaringen als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van uw verzoek, waar het aan u toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn

om het vermoeden dat u zich kunt beroepen op de bescherming die u reeds verleend werd, te weerleggen. Uit wat voorafgaat, blijkt echter dat u, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, niet aantoonde dat de internationale bescherming die u reeds geniet in Griekenland niet effectief zou zijn."

Het voorgaande geldt tevens voor de overige door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde algemene landeninformatie (stukkenbundel verzoeker, stukken 4, 8 en 10).

Verzoeker voert nog aan dat het administratief dossier geen objectieve landeninformatie bevat over de situatie in Griekenland. De Raad wijst er evenwel op dat het aan verzoeker is om aan te tonen dat er in Griekenland sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken die een bijzonder hoge drempel van **zwaarwegendheid** bereiken waardoor zijn terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. De Raad merkt hierbij op dat situaties geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen wanneer verzoeker niet in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 88-89 en 91). Verzoekers persoonlijke ervaringen en kenmerken zijn bijgevolg evenzeer belangrijk.

Wat verzoekers persoonlijke ervaringen en kenmerken betreft, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

*Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van algemeen en talenonderwijs, sociale bijstand en werkgelegenheid (CGVS, pp. 5-11) voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van **zwaarwegendheid** en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.*

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe géén stappen hebt gezet (CGVS, p. 8, p. 11), terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw profiel als niet-begeleide minderjarige, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

U verklaart dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van een incident met de Griekse politie waarbij u één keer in het gezicht werd geslagen (CGVS, p. 10). Zo blijkt uit uw verklaringen dat u op pad was wanneer u door de Griekse politie werd staande gehouden en vervolgens aangehouden. Wanneer u er meermaals op aandrang te weten te komen waarom u werd aangehouden, geeft u aan dat u daarop werd geslagen door de politie. Daarna werd u meegenomen naar het politiebureau, waar u na een grondige identiteitscontrole weer werd vrijgelaten (CGVS, pp. 10, 11). Deze situatie is onvoldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties (CGVS, p. 10-11), hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet."

Verzoeker slaagt er niet in deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Hij citeert weliswaar uit een arrest van het EHRM dat volgens hem "oordeelt dat een slag in het gezicht door een politieagent die je aangehouden heeft, door diens rol en door de situatie, een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM, en dit zeker waar het een minderjarige betreft", doch betwist niet dat hij naar aanleiding van zijn ervaringen geen pogingen heeft ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties. Zelfs zo zou worden aangenomen dat verzoeker in Griekenland daadwerkelijk door een politieagent in het gezicht werd geslagen – wat slechts een loutere bewering is – en zelfs indien wordt aangenomen dat zulks een vernederende behandeling uitmaakte in de zin van artikel 3 van het EVRM, dan nog toont hij niet aan dat hij naar aanleiding van dit incident geen effectieve bescherming zou hebben kunnen bekomen.

Waar verzoeker stelt dat hij een jaar lang in menonwaardige omstandigheden op het eiland Lesbos werd vastgehouden en gewag maakt van een "onaanvaardbare fundamenteel bedreigende situatie" (te weinig voedsel, slechte hygiënische en sanitaire omstandigheden, risico om slachtoffer te worden van fysiek geweld en seksueel misbruik), kan worden gewezen op zijn verklaringen, waaruit blijkt dat hij in Griekenland na een verblijf van ongeveer negen maanden in het vluchtelingenkamp van Moria een appartement kreeg toegewezen in Mytilini, waar hij met ongeveer 27 minderjarigen verbleef, dat er dagelijks werd gekookt voor de bewoners van het appartement, dat hij geen huur moest betalen en dat er water, elektriciteit en internet aanwezig waren, en dat hij soms bezoek kreeg van mensen van vluchtelingenorganisaties die kleren kwamen brengen of met de bewoners gingen zwemmen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-10). Aldus blijkt niet dat verzoekers levensomstandigheden in Griekenland dermate precair waren dat zijn situatie aldaar kan worden gelijkgesteld met een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte. Door te verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoonlijke situatie doet verzoeker aan deze conclusie geen afbreuk. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk heeft ontkend in Griekenland ooit het slachtoffer te zijn geweest van seksueel geweld (*ibid.*, p. 12) en dat de incidenten waarbij verzoeker geconfronteerd werd met fysiek geweld, hoe afkeurenswaardig en ingrijpend ook, niet voldoende zwaarwichtig zijn om als daden van vervolging dan wel ernstige schade te worden beschouwd. Zo maakte verzoeker melding van een aanval door een groep gewapende personen op het appartement waar hij verbleef. Het ging blijkens zijn verklaringen om een eenmalig incident waarvoor ook een specifieke aanleiding zou zijn geweest, met name een daaraan voorafgaande vechtpartij tussen één van de bewoners en één van de aanvallers. Daarnaast zou verzoeker ook een keer zijn bestolen en bedreigd door andere Afghanen. Verzoeker verklaarde dat de politie in beide gevallen niets kon ondernemen omdat de daders niet konden worden geïdentificeerd (*ibid.*, p. 9-10). Hieruit blijkt niet dat de politie niet bereid was om op te treden.

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig, nu rechterlijke beslissingen volgens de continentale rechtstraditie geen precedentwerking hebben. Bovendien dient elk verzoek om internationale bescherming individueel te worden onderzocht, rekening houdend met de elementen eigen aan het concrete geval. Verzoeker toont niet aan dat de feiten die ten grondslag lagen aan de rechterlijke uitspraken waarnaar hij verwijst dezelfde zijn als, dan wel vergelijkbaar zijn met, de feiten en elementen waarop hij zich beroept in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming.

Verzoekers betoog in zijn aanvullende nota over de impact van de COVID-19 pandemie op de situatie van vluchtelingen en verzoekers om internationale bescherming in Griekenland en over het gegeven dat hij extra vatbaar is om te worden blootgesteld aan het coronavirus, is louter hypothetisch.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland. De Raad ziet dan ook geen reden om in te gaan op het verzoek van verzoeker om aan het Hof van Justitie

een prejudiciële vraag te stellen. Bovendien is krachtens artikel 267, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen "volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep". Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, *Cartesio*, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, *Lyckeskog*, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevoeg niet gehouden om de door verzoeker voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.3.4. In zoverre verzoeker een schending van het **zorgvuldigheidsbeginsel** aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid de redenen waarom hij zich niet (meer) op de bescherming van de Griekse autoriteiten kan beroepen uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. In zoverre verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, dient op basis van wat voorafgaat te worden vastgesteld dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verwerpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

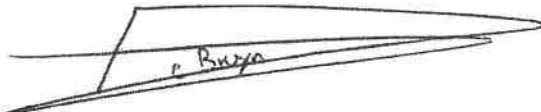
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN